

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

III. Qvomodo A Timina Vnznoimiam veniens per Frozizlaum Ducem
Apostasiæ eos arguerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

QUOMODO A TIMINA
 VNZNOIMIAM veniens per
 Frozilauum Ducem Apo-
 stasia eos argu-
 erit.

TGITVR in hac ciuitate, quia prope
 fuit festum Aduentus spiritus sancti, Dux
 terræ FROCIZLAUS toto corde Christianus in-
 stitutu Ottonis baronibus ac capitaneis totius prouinciæ
 ac præfatis ciuitatum in festo Pentecostes conuentu in-
 dixit, causam simul Christi mandans Euangelium & Euā-
 gelistam iterum aduenisse Ottonem Episcopum. Itaque die
 statuto congregatis omnibus, adducto in medium Episco-
 po Dux ait, En ad quod venistis? En coram est nuncius al-
 tissimi. Pacem fert non arma, neque vestra sibi, sed vosmet-
 ipsos Deo lucrari quærit. Attendite oro. Ante hoc qua-
 driennium in superioribus huius terre partibus docens, me
 teste, nostis quoque & ipsi, omnia repleuit Euangelio. Et
 tunc quidem has partes visitare volebat, sed Deo prospere-
 rante negotia sua toto anno illo sanctis operibus illic tene-
 batur occupatus, emensoque anno ad sua reuerti suæ se-
 dis rationibus cogebatur, nec ad vos venire præualuit. Sed
 quæso vna mecum & huius & illius viæ causas diligenter aduer-
 tite, quodque in omni causa fieri solet, quis, vel quare, quid,
 vel quomodo agat, altius cōtemplemur. Et primo de per-
 sona id vobis cōstat, quia homo religiosus senio & canicie
 venerabilis est. Hoc n. & ipsi videtis de cuius nobilitate o-
 pera testan-

III.

testantur, & virtutes, & alta, vt fida relatione didicimus, auorum & pro auorum eius linea natiuitatis. Porro si dignitatem quærimus præfulari fulget officio & vniuersis TERTONICI regni principibus speculum est & lucerna. Imperatori quoque Romano & Apostolicæ sedis pontifici gratus valde est & vnicè familiaris, in auro quoq; & argento, in ministerialibus, & feudatis, in agris, & possessionibus, & quæcunq; hic mundus preciosa vocat, dominum diuitem nouimus & gloriosum. Nunc etiam opulentus venit vestræ salutis ministraturus, nec aliunde quàm de suis sumptibus apud vos viuere propositum habens. Sed rogo quid intendit, vt quid tantæ viæ laborem aggressus, nec proprio corpori nec sumptibus parcit? sed vt breuiter dicam, sicut & pridem, nihil aliud querit, nisi vos omnes separare a Diabolo, & per fidem Catholicam iungere domino Iesu Christo. Sed quo nam modo? non fraudulenter non violenter, non lucralicuius terreni, sed vestræ tantum salutis gratia, & Dei honoris benignitate. Et nunc quidem nihil iustæ excusationis à vobis inueniri poterit, super hoc tali vero quo minus eum audire debeatis. Neque enim is est cui necem aut patibulum, ob circumventionis vel imposturæ culpam intentare conueniat, vel alterius generis iniurias, quemadmodum & pauperibus Christi prædicatoribus paulò ante fecistis, suspicati, dolo, & fraude, quæstusue gratia nudos homines & inopes rerum, loqui verbum Dei. Sed illi quidem plagis & verberibus pro veritate subacti à vestris finibus abscesserunt, vos autem huc vsq; in infidelitate perstitistis. Pudeat ià & pœniteat vos longi erroris & ignorantiæ, & qui nolulistis audire mendicos Euangelistas, audite opulentos. Dixistis namque & subamodo blasphematis, quia Deus Christianorum vilior esset omnibus dijs atq; inferior, q̄ suæ doctrine ministros

ministros habere non posset, nisi tantum homines imperi-
 tos & rusticos, mendicanti, egestatique addictos. Et vos
 quidem in insania vestra hæc dixistis: ille vero pius, & mi-
 sericors, & præstabilis super malitia, quasi morem gerens
 insipientiæ vestræ, de imperitia, vel rusticitate, de impe-
 rio etiam mendicantis legati, omnem vobis abstulit excu-
 sationem. Superest modò, vt nos qui primi & maiores
 dicimur ac sumus, vestræ dignitati consulamus, tam dig-
 nissimæ ac sanctissimæ rei consentientes, vt populus qui
 nobis subiectus est, nostro possit erudiri exemplo. Quic-
 quid autem religionis, vel honestatis secundum DEVM
 vel homines aggrediendum est, iustius atque decentius
 autumo, vt à capite hoc in membra, quàm vt à membris
 deriuetur in caput: Et in primitiua quidem Ecclesia, sicut
 audiimus, religio fidei Christianæ à plebe & plebeijs per-
 sonis incipiens ad mediocres progressa, etiam huius maxi-
 mos principes mudi inuoluit: reddamus vicem Ecclesiæ
 primitiue, vt à nobis principibus incipiens, & vsq; ad me-
 diocres progressa, facili prouentu totum populum & gen-
 tem sanctificatio diuinæ religionis illustret. Sed quid plu-
 ra? Affuit Spiritus sancti gratia, & sermonem Ducis omniũ
 cordibus altius quàm dici queat, inplantauit, omnesq; pa-
 ri voto pari consensu faciendum, respondent, quidquid Epi-
 scopus suaderet. Igitur occasione ipsius temporis de adue-
 tu Spiritus sancti, de remissione peccatorum, de varijs cha-
 rismatum donis, de bonitate & clementia diuina, sermo-
 ne mirabili præsul eos alloquens, euangelizauit illis Ie-
 sum. Et quosdam quidem iam dudum Christianos, sed
 errore paganismi denuò inquinatos, præsentis sermone ad
 conpunctionem & validam cordis contritionem emolli-
 tos, cum magno fructu aspicientium, per manus imposi-
 tionem Ecclesiæ reconciliauit, alios autem certatim se

H h offe-

offerentes catechizatos ac pro tempore instructos baptizavit, & totam illam hebdomodam doctrinæ sacrissq; operibus instabat, gaudio ingenti, adeo ut verè Spiritus sancti præsentiam illic adesse certissimè constaret. Itaque concilium hoc non antea solutum est, quam principes ipsi & omnes qui cum eis aduenerant, baptismi Sacramenta percepissent.

DE SACERDOTE IDOLORVM

vice numinis rusticum alloquente.

IV.

RORRO fama facti repente in vniuersam prouinciam diuulgatur, villas & vicos in studia diuersa conscindens, alijs dicentibus, quia bene est: alijs autem dicentibus, Non, sed magis seductio magnates apprehendit. Ipsi vero Sacerdotes idolorum non minima causa huius concisionis erant, appositi eis, quibus displicebat, quod factum fuerat, sua nimirum lucra cessatum iri non ignorantes, si culturæ Dæmonum illic aboleretur, vnde modis omnibus rem præpedire moliti, varia calliditatis suæ argumenta visionibus, somnijs, prodigijs, & varijs terroribus confixerunt. Quin etiam in Hocosta ciuitate quo tunc proximè aduenturus nunciabatur Episcopus, sacerdos qui illic idola ministrabat, nocturno tempore vicinam siluam ingressus, & in loco editiori secus viam inter condensa fruticum sacerdotalibus indutus astabat, & mane summo quædam rusticum de rure ad forum gradientem his alloquitur verbis; Tu inquit, bone homo. At ille respiciens in eam partem, vnde vocem audierat, inter virgulta personam cæcidis indutam, quamuis luce videre coepit & timere. Et ille, Sta, inquit, & accipe